בית ישראל (רוז'ין) — שמיני

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו. הנה שלמה הע"ה אמר על מצות פרה אדומה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממנו ביאר הפ' זאת חוקת התורה לפי שהשטן ואוה"ע מונין את ישראל מה טעם יש בה לפיכך כתי' בה חוקה דהיינו חוקה נק' אמונה שהיא למעלה מהשכל והדעת וע"י אמונה יכול לבוא לתשובה שהיא למעלה מהמדות דהנה ההפרש שיש בין צ"ג לבין בע"ת דהנה הצדיק מזכך מדותיו מדרגא לדרגא דהנה בכל מדה ומדה שעומד הוא מזכך אותה כך היא ממשיך השראת השכינה באותה המדה כמאמר הכ' בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך. דהנה בכל מדה ומדה שעומד בה הוא ממשיך השראת השכינה וכך הוא הולך מדרגא לדרגא וההרגל נעשה טבע דהיינו שנעשה טבעיות אצלו וכך הוא הולך בכל המדות מדה ומדה עד שבא למעלה מכל המדות. וזלע"ז עשה אלקים בז' מדות ההפכיות. נמצא מי שהרגיל א"ע בז' מדות ההפכיים לא יוכל לשוב בתשובה עד שבא למעלה מכל המדות כי מהמדות לא יכול לשוב בתשובה כי כבר פגם בהם נמצא ע"י התשובה מוכרח לבוא למעלה מהמדות וע"י מה יכול לבוא לזה ע"י אמונה שהוא למעלה מהשכל והדעת דהיינו אמונה וע"ז אמרו גדולים בע"ת מצ"ג כי הצדיק מוכרח לעבוד כל ימיו עד שבא למעלה מהמדות. ובע"ת יבוא לזה בכל פעם ואעפ"כ יש מעלה שהצדיק ההולך מדרגא לדרגא וממשיך השראת השכינה עליו כמאה"כ אוהל שכן באדם וכו' וההרגל נעשה טבע ולא יוכל בקל לחזור בז' מדות ההפכיות רק בדרך רצוא ושוב ובע"ת שבא לז' מדות בפ"א בקל יוכל לחזור לסורו. וזהו ביום השמיני קרא משה. פרש"י בכל יום ויום הי' משה מקים את המשכן ומפרקו היינו כשאדם הצדיק מעורר באיזה מדה לטוב ביראה או באהב' בשע' תפל' אזי מתעורר כנגדו ז' מדו' ההפכיות רק שהצדיק משברן היינו מעמיד ומפרקן היינו בחי' אוהל שכן באדם שהצדיק ממשיך עלי' השרא' השכינ' ומעמיד' ומפרק':